

แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ

ประเด็น 17

ความเสมอภาค และหลักประกันทางสังคม

ยุทธศาสตร์ด้าน
การสร้างโอกาส
และความเสมอภาค
ทางสังคม

“สร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำ
ในทุกมิติของประชากร ทุกช่วงวัย
ทุกเพศสภาพ และทุกกลุ่ม โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง”

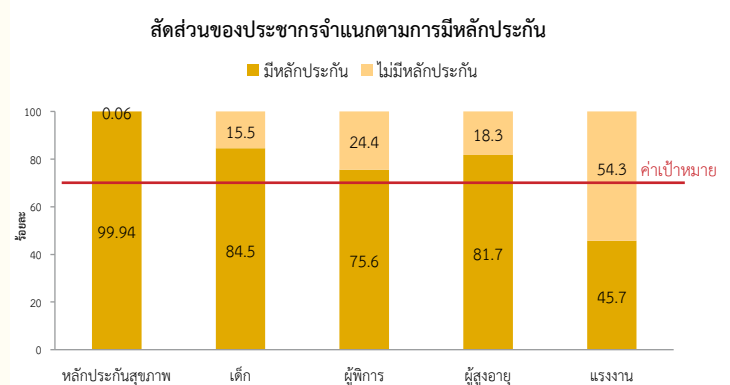

แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น (17) ความเสมอภาคและหลักประกันทางสังคมให้ความสำคัญกับการสร้างหลักประกันทางสังคมที่ครอบคลุมและเหมาะสมกับคนทุกช่วงวัย ทุกเพศสภาพ และทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มด้อยโอกาสและกลุ่มเปราะบาง การปิดช่องว่างการคุ้มครองทางสังคมอื่น ๆ เพื่อสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ รวมทั้งการป้องกันปัญหาความเหลื่อมล้ำและความไม่เสมอภาคที่คาดว่าจะทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นจากกระแสโลกาภิวัตน์และการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างต่าง ๆ ทั้งจากในและต่างประเทศ ซึ่งจะเป็นกลไกสำคัญในการกำจัดวงจรความเหลื่อมล้ำและความยากจนที่จะถูกถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นได้อย่างยั่งยืน โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง โดยมีเป้าหมายระดับประเด็น คือ คนไทยทุกคนได้รับการคุ้มครองและมีหลักประกันทางสังคมเพิ่มขึ้น

การประเมินผลลัพธ์การดำเนินการที่ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมาย

170001

คนไทยทุกคนได้รับการคุ้มครองและมีหลักประกันทางสังคมเพิ่มขึ้น พิจารณาจากสัดส่วนประชากรไทยทั้งหมดที่ได้รับความคุ้มครองตามมาตรการคุ้มครองทางสังคมอย่างน้อย 9 กรณี ได้แก่ (1) เจ็บป่วย (2) คลอดบุตร (3) ตาย (4) ทูพพลภาพ/พิการ (5) เงินช่วยเหลือครอบครัวหรือบุตร (6) ชราภาพ (7) ว่างาน (8) ผู้อยู่ในอุปการะ และ (9) การบาดเจ็บจากการทำงาน ซึ่งเทียบเคียงจากข้อมูลหลักประกันสุขภาพ พบว่า ในปี 2561 มีจำนวนประชากรไทยได้รับหลักประกันสุขภาพคิดเป็นสัดส่วนสูงถึง ร้อยละ 99.94 ของประชากรทั้งหมดของประเทศ ซึ่งสูงกว่าค่าเป้าหมายในปี 2565 (ร้อยละ 70) และเมื่อเทียบเคียง

ข้อมูล หลักประกันสังคม เด็ก และผู้พิการ ปี 2561 และ ข้อมูลผู้สูงอายุและแรงงานนอกระบบ ปี 2562

ที่มา: สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, กรมกิจการเด็กและเยาวชน, กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ และสำนักงานสถิติแห่งชาติ

ข้อมูลการคุ้มครองอื่น ๆ ประกอบ พบว่า กลุ่มเด็ก กลุ่มผู้พิการ กลุ่มผู้สูงอายุ มีสัดส่วนการได้รับการคุ้มครองมากกว่าค่าเป้าหมาย ในขณะที่กลุ่มแรงงานยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับค่าเป้าหมาย โดยมีรายละเอียด ดังนี้ ในปี 2561 มีจำนวนเด็กยากจนที่ได้รับเงินอุดหนุนคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 84.5 ของจำนวนเด็กยากจนทั้งหมด และมีสัดส่วนผู้พิการที่ได้รับเบี้ยผู้พิการร้อยละ 75.6 ของผู้พิการทั้งหมด ในปี 2562 มีผู้สูงอายุที่ได้รับสวัสดิการเบี้ยยังชีพคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 81.7 ของจำนวนผู้สูงอายุทั้งหมด สำหรับกลุ่มแรงงานนั้น ระหว่างปี 2561 – 2562 พบว่า แรงงานไทยยังเป็นแรงงานนอกระบบที่ไม่ได้รับความคุ้มครองทางสังคมค่อนข้างมาก ซึ่งมีจำนวนมากกว่าแรงงานในระบบ นอกจากนี้ หากพิจารณาเปรียบเทียบสัดส่วนแรงงานนอกระบบที่เข้าถึงระบบประกันสังคม พบว่า แม้ว่าการเข้าถึงประกันสังคมของแรงงานนอกระบบจะเพิ่มขึ้น แต่แรงงานนอกระบบที่เข้าถึงระบบประกันสังคมยังมีจำนวนค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับแรงงานนอกระบบทั้งหมด สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญในการเร่งพัฒนาระบบและรูปแบบการคุ้มครองทางสังคมที่สามารถขยายการคุ้มครองไปยังแรงงานนอกระบบได้อย่างครอบคลุมอย่างมีประสิทธิภาพ

การดำเนินการเพื่อการบรรลุเป้าหมายประเด็นข้างต้นยังมีประเด็นท้าทายที่จำเป็นต้องเร่งแก้ไข อาทิ การสร้างการตระหนักรู้ถึงความจำเป็นและความสำคัญของการมีหลักประกันทางสังคมในการเป็นเครื่องมือบริหารจัดการความเสี่ยงที่จะสามารถช่วยคุ้มครองให้สามารถรับมือกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดประเภทต่าง ๆ ได้ และช่วยบรรเทาความเดือดร้อนทางการเงิน การบูรณาการฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้องให้สามารถระบุตัวบุคคลที่ยังไม่มีหลักประกันทางสังคมได้อย่างเป็นรูปธรรม เพื่อให้การช่วยเหลือต่าง ๆ กลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ เป็นไปอย่างเสมอภาค โดยอาจพิจารณาเชื่อมโยงฐานข้อมูลต่าง ๆ เข้ากับระบบบริหารจัดการข้อมูลการพัฒนาคนแบบชี้เป้า (TPMAP) ที่เป็นระบบฐานข้อมูลขนาดใหญ่ของประเทศในปัจจุบันที่สามารถระบุปัญหาการพัฒนาได้ลึกถึงระดับบุคคลและครัวเรือน ซึ่งจะทำให้การแก้ปัญหาเป็นการดำเนินการบนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ที่มีความสอดคล้องกับความต้องการของประชากรแต่ละกลุ่มเป้าหมายมากขึ้น บรรเทาปัญหา “ภาวะตกหล่น” ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งการพัฒนาระบบและรูปแบบการคุ้มครองทางสังคมที่สามารถขยายการคุ้มครองไปยังแรงงานนอกระบบได้อย่างครอบคลุมอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมตามบริบทการพัฒนาของประเทศ

แผนแม่บทฯ ประเด็น (17) ความเสมอภาคและหลักประกันทางสังคม ประกอบด้วย 2 แผนแม่บทย่อย สรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้ (1) การคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานและหลักประกันทางเศรษฐกิจ สังคม และสุขภาพ มีแนวทางในการพัฒนาที่เน้นการขยายความคุ้มครองทางสังคมขั้นต่ำให้คนไทยทุกคนให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสม สร้างระบบคุ้มครองและป้องกันแบบถ้วนหน้า และพัฒนาระบบหลักประกันทางสังคมด้านสุขภาพและเศรษฐกิจให้มีประสิทธิภาพ ครอบคลุมอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม รวมทั้งการคุ้มครองแรงงานไทยให้มีสวัสดิภาพในการทำงาน โดยยกระดับกลไกการดูแลคุ้มครองสวัสดิภาพของผู้ใช้แรงงานให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล ส่งเสริมการทำงานที่มีคุณค่า และคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับสินค้าและบริการที่ปลอดภัยและได้มาตรฐาน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและลดความเสียเปรียบของผู้บริโภค และ (2) มาตรการแบบเจาะจงกลุ่มเป้าหมายเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะกลุ่ม มีแนวทางในการพัฒนาที่เน้นการพัฒนามาตรการและพัฒนากลไกสนับสนุนช่วยเหลือประชาชนกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรของรัฐในการแก้ปัญหาให้ตรงจุดและตรงกับกลุ่มที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างแท้จริงและเหมาะสม ส่งเสริมและจัดหาโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสมให้ประชากรกลุ่มต่าง ๆ ให้สามารถเข้าถึงบริการของรัฐและโอกาสทางสังคมได้อย่างเท่าเทียม รวมทั้งส่งเสริมการจัดสวัสดิการที่ทุกภาคส่วนร่วมกันรับผิดชอบ ตลอดจนการสนับสนุนให้มีการพัฒนาและนาระบบข้อมูลและเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการจัดสวัสดิการและสร้างหลักประกันทางสังคม เพื่อนำไปสู่การยกระดับการคุ้มครองทางสังคมและหลักประกันทางสังคมให้มีประสิทธิภาพ

170101

170201

แผนแม่บทย่อย การคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐาน
และหลักประกันทางเศรษฐกิจ สังคม และสุขภาพ

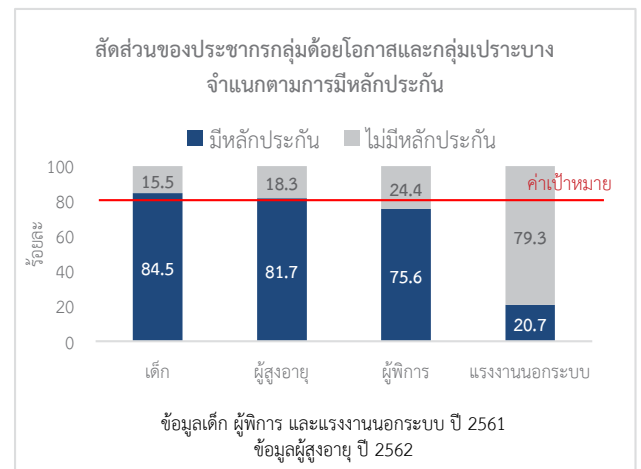
เป้าหมาย

คนไทยทุกคน โดยเฉพาะกลุ่มด้อยโอกาส และกลุ่มเปราะบางได้รับการคุ้มครอง และมีหลักประกันทางสังคมเพิ่มขึ้น

170101

กลุ่มคนด้อยโอกาสและกลุ่มคนเปราะบางเป็นกลุ่มเสี่ยงที่จะเผชิญกับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ และอาจเป็นกลุ่มที่มีข้อจำกัดในการเข้าถึงโอกาสในมิติต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งการทำให้คนกลุ่มดังกล่าวได้รับการคุ้มครองและมีหลักประกันทางสังคมเพิ่มขึ้นจึงเป็นกลไกสำคัญที่จะส่งผลให้คนไทยทุกคนได้รับการคุ้มครองและมีหลักประกันทางสังคมเพิ่มขึ้น โดยการเข้าถึงหลักประกันทางสังคมที่เหมาะสม และการมีหลักประกันที่ครอบคลุม หลากหลาย และมีคุณภาพ เป็นปัจจัยที่จะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้อย่างเป็นรูปธรรม

สถานการณ์การบรรลุเป้าหมาย พิจารณาจากสัดส่วนประชากรกลุ่มด้อยโอกาสและกลุ่มเปราะบางที่ได้รับการคุ้มครองตามมาตรการคุ้มครองทางสังคมอย่างน้อย 9 กรณี ได้แก่ (1) เจ็บป่วย (2) คลอดบุตร (3) ตาย (4) ทูพพลภาพ/พิการ (5) เงินช่วยเหลือครอบครัวหรือบุตร (6) ชราภาพ (7) ว่างงาน (8) ผู้อยู่ในอุปการะ และ (9) การบาดเจ็บจากการทำงาน ซึ่งเทียบเคียงจากข้อมูลการคุ้มครองต่าง ๆ พบว่า กลุ่มเด็กและผู้สูงอายุมีสัดส่วนผู้ที่ได้รับการคุ้มครองมากกว่าค่าเป้าหมาย (ร้อยละ 80) โดยในปี 2561 จำนวนเด็กยากจนที่ได้รับเงินอุดหนุนคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 84.5 ของจำนวนเด็กยากจนทั้งหมด ในปี 2562 ผู้สูงอายุที่ได้รับสวัสดิการเบี้ยยังชีพคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 81.7 ของจำนวนผู้สูงอายุทั้งหมด ขณะที่กลุ่มผู้พิการมีความเป็นไปได้สูงที่จะบรรลุค่าเป้าหมาย โดยในปี 2561 มีสัดส่วนผู้พิการที่ได้รับเบี้ยร้อยละ 75.6 และสำหรับกลุ่มแรงงานนอกระบบ พบว่า ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับค่าเป้าหมาย แม้ว่าผู้ประกันตนตามมาตรา 39 และ 40 จะมีสัดส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2561 มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 20.7 จากจำนวนแรงงานนอกระบบทั้งหมด

ที่มา: กรมกิจการเด็กและเยาวชน, กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, สำนักงานประกันสังคม และสำนักงานสถิติแห่งชาติ

170101

การดำเนินการที่ผ่านมา การดำเนินการของหน่วยงานของรัฐในช่วงปี 2561-2562 ส่วนใหญ่เป็นการดำเนินโครงการต่อเนื่องตามภารกิจประจำ โดยมุ่งเน้นการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการของโครงการ เช่น การใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์และระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการให้บริการ การแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อกำกับดูแลการดำเนินโครงการ รวมถึงการดำเนินงานใหม่ ๆ เพื่อขยายความครอบคลุมของหลักประกัน เช่น กองทุนบำเหน็จบำนาญแห่งชาติ ซึ่งการดำเนินงานต่าง ๆ ดังกล่าวสอดคล้องกับปัจจัยการเข้าถึงหลักประกันทางสังคม อย่างไรก็ตาม การดำเนินการที่ผ่านมายังไม่ครอบคลุมแรงงานนอกระบบเท่าที่ควร โดยสัดส่วนของแรงงานนอกระบบที่ได้รับหลักประกันทางสังคมยังคงอยู่ในระดับต่ำ สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญในการเร่งทำให้แรงงานนอกระบบมีหลักประกันสังคมผ่านการดำเนินงานเชิงรุกที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายมากยิ่งขึ้น

ประเด็นท้าทายที่ส่งผลกระทบต่อการบรรลุเป้าหมาย หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องได้มีความพยายามในการพัฒนาระบบการรับจ่ายเงินเพื่อเพิ่มความสะดวกรวดเร็วในการเข้าถึงบริการ พร้อมทั้งนำระบบอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการให้บริการ อย่างไรก็ตาม แรงงานนอกระบบจำนวนมากเป็นแรงงานในภาคเกษตรที่มีอายุเฉลี่ยสูง การใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ในการให้บริการอาจไม่ใช่รูปแบบที่เหมาะสมในการผลักดันแรงงานนอกระบบให้เข้าสู่ระบบหลักประกันสังคม นอกจากนี้ แรงงานนอกระบบยังขาดความตระหนักรู้ในความสำคัญของการมีหลักประกันทางสังคมเพื่อความมั่นคงในการดำรงชีวิต ในขณะที่สิทธิประโยชน์ของแรงงานนอกระบบภายใต้ระบบประกันสังคมเองยังมีข้อจำกัด รวมทั้งระบบประกันสังคมยังอาจมีรูปแบบที่ไม่สอดคล้องกับความท้าทายด้านภาวะเศรษฐกิจถดถอยของโลก ที่สามารถส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมและนำไปสู่การลดการจ้างงาน จึงจำเป็นต้องพัฒนาระบบและรูปแบบการคุ้มครองทางสังคมที่สามารถขยายการคุ้มครองไปยังแรงงานนอกระบบได้อย่างครอบคลุมอย่างมีประสิทธิภาพ

170101

ข้อเสนอแนะเพื่อการบรรลุเป้าหมาย การดำเนินงานเพื่อให้กลุ่มผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มเปราะบางมีความคุ้มครองและหลักประกันทางสังคมนั้น ในลำดับแรกควรมุ่งเน้นที่กลุ่มแรงงานนอกระบบโดยให้ความสำคัญกับการดำเนินโครงการออกหน่วยเคลื่อนที่เพื่อให้บริการงานประกันสังคมแบบเบ็ดเสร็จแก่ประชาชนในพื้นที่ และการสร้างความตระหนักรู้ถึงความจำเป็นและความสำคัญของการมีหลักประกันทางสังคม และในลำดับต่อไปควรพิจารณาปรับเปลี่ยนวิธีการจ่ายเงินสมทบให้เหมาะสมกับรูปแบบรายได้ของแรงงานนอกระบบซึ่งมีความไม่แน่นอนในแต่ละเดือน รวมถึงนำข้อมูลจากระบบบริหารจัดการข้อมูลการพัฒนาคนแบบชี้เป้า (TPMAP) ไปใช้ประกอบการประเมินผลจากการดำเนินโครงการ เช่น การให้เงินอุดหนุนกับเด็กแรกเกิดส่งผลต่อพัฒนาการของเด็กหรือไม่ และการให้เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุสามารถลดความยากจนในผู้สูงอายุอย่างไร เพื่อนำไปสู่การพัฒนา/ปรับปรุงหลักประกันทางสังคมบนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ให้มีความครอบคลุม หลากหลาย และมีคุณภาพ ซึ่งเป็นอีกปัจจัยสำคัญที่จะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายการสร้างความคุ้มครองทางสังคมและความมั่นคงในการดำรงชีวิตให้แก่ผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มเปราะบางได้อย่างเป็นรูปธรรม

แผนแม่บทย่อย มาตรการแบบเจาะจงกลุ่มเป้าหมาย เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะกลุ่ม

เป้าหมาย

170201

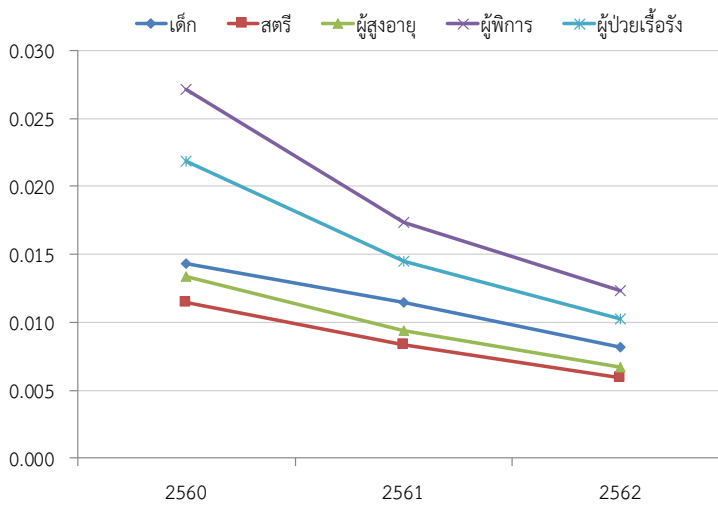
มีระบบและกลไกในการให้ความช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษได้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

กลุ่มประชากรที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษส่วนมากเป็นผู้ที่มีความเสี่ยงสูงและมีความท้าทายในการปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง การมีการดำเนินการต่าง ๆ ที่สามารถช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายที่สอดคล้องตามความต้องการได้อย่างแท้จริงจะช่วยเพิ่มความครอบคลุมของการคุ้มครองและการมีหลักประกันทางสังคมของคนไทยมากยิ่งขึ้น ซึ่งการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมาย และระบบฐานข้อมูลที่สามารถชี้ตัวเป้าหมายที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษได้อย่างมีประสิทธิภาพจะช่วยส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้อย่างเป็นนัยสำคัญ

สถานการณ์การบรรลุเป้าหมาย

พิจารณาจากดัชนีความยากจนแบบหลายมิติของกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการความช่วยเหลือ ประกอบด้วย เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ป่วยเรื้อรัง โดยเทียบเคียงจากระบบบริหารจัดการข้อมูลการพัฒนาคนแบบชี้เป้า (Thai People Map and Analytics Platform: TPMAP) พบว่า ดัชนีความยากจนหลายมิติในกลุ่มเป้าหมายดังกล่าวมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2562 ค่าดัชนีความยากจนหลายมิติของเด็ก สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ป่วยเรื้อรัง มีค่าเท่ากับ 0.008 / 0.006 / 0.007 / 0.012 และ 0.010 ตามลำดับ ซึ่งในภาพรวมคาดว่าจะเป็นไปได้ในทิศทางที่สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดให้ลดลงร้อยละ 10 ในปี 2565

ดัชนีความยากจนแบบหลายมิติของกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการความช่วยเหลือ

ที่มา: Thai People Map and Analytics Platform (TPMAP)

170201

การดำเนินการที่ผ่านมา การดำเนินการของหน่วยงานของรัฐในช่วงปี 2561-2562 มีตัวอย่างการดำเนินการที่สำคัญ คือ การนำข้อมูลที่สามารถชี้เป้ากลุ่มประชากรเป้าหมายที่ต้องการความช่วยเหลือจากระบบ TP MAP ไปเป็นข้อมูลตั้งต้นในการแก้ไขปัญหาในระดับพื้นที่ ส่งผลให้การช่วยเหลือเป็นการดำเนินการบนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ที่แท้จริง โดยเป็นการผ่านกลไกระดับจังหวัดเป็นหลัก เช่น จังหวัดสมุทรสงคราม ที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการแก้ไขปัญหาความยากจนแบบบูรณาการ โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดฯ เป็นประธานดำเนินงานร่วมกับภาคราชการ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมที่เกี่ยวข้อง ลงสำรวจพื้นที่ครัวเรือนเป้าหมาย และนำไปสู่การบูรณาการการให้การช่วยเหลือครัวเรือนเป้าหมายจากภาคีการพัฒนาต่าง ๆ

ประเด็นท้าทายที่ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมาย กลไกในการช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ เป็นการดำเนินการในมิติที่สอดคล้องกับการกิจหน้าที่ของหน่วยงาน ส่งผลให้เกิดความซ้ำซ้อนในการช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมาย ประกอบกับยังมีความท้าทายในการระบุตัวตนและแหล่งที่อยู่ของประชากรกลุ่มเป้าหมายบางส่วนเนื่องจากไม่มีข้อมูลการสำรวจอื่น ๆ นอกเหนือจากของระบบราชการ ทำให้ยังมีข้อจำกัดในส่วน of “ภาวะตกหล่น” ที่ยังไม่ครอบคลุมประชากรกลุ่มเป้าหมายได้อย่างเต็มศักยภาพ จึงจำเป็นต้องมีการบูรณาการดำเนินงานในระดับพื้นที่มากขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการบรรลุเป้าหมาย จำเป็นต้องมีการกำหนดกลไกในการสร้างการบูรณาการกันทั้งในเรื่องของการดำเนินงานช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมาย และการเชื่อมโยงระบบฐานข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นจากภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มีกลไกการช่วยเหลือและพัฒนาแบบมุ่งเป้าที่สามารถระบุความต้องการที่สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายในแต่ละพื้นที่ได้อย่างแท้จริง นำไปสู่การดำเนินงานการพัฒนาบนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ และครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายได้เพิ่มขึ้น บรรเทาปัญหา “ภาวะตกหล่น” ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งควรมีมาตรการในการผลักดันให้หน่วยงานของรัฐทั้งในส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่นนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้แก้ไขปัญหาให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง และตรงตามความต้องการของคนในพื้นที่